

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

 wonend te in l
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/5485 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 30 november 2006 in
het geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 november 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een verzoek van appellante om vergoeding van de bij haar opgekomen schade ten gevolge van het uitblijven van een beslissing op haar aanvragen om haar een machtiging tot voorlopig verblijf en een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 5 januari 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 november 2006, verzonden op 4 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd voor zover het betreft de weigering om appellante schadevergoeding toe te kennen vanwege het gestelde niet tijdig beslissen op haar aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf, bepaald dat de uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde deel van het bestreden besluit en het besluit voor het overige in stand gelaten. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 januari 2007 heeft de Minister van Justitie van antwoord gediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 april 2007, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M. Tjebbes, advocaat te Amsterdam, en de Staatssecretaris van Justitie, vertegenwoordigd door mr. A. van Blankenstein, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat – samengevat weergegeven – de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister door eerst na drie en een halve maand op haar verblijfsaanvraag te beslissen niet onrechtmatig heeft gehandeld en dat ook overigens niet is gebleken van onrechtmatig handelen door de minister jegens appellante. Hiertoe stelt appellante dat uit het gemeenschapsrecht en de door haar genoemde jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het HvJEG) volgt dat, nadat haar een machtiging tot voorlopig verblijf was verleend, onverwijld moest worden beslist op haar verblijfsaanvraag.

2.1.1. Ingevolge artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt binnen zes maanden een beschikking gegeven op de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

Ingevolge artikel 44, derde lid, van de Europa-overeenkomst waarbij

een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Statens, enerzijds, en de Republiek Hongarije, anderzijds (hierna: de Overeenkomst), goedgekeurd bij besluit van 3 juni 1993 (Stb. 1993 296) en bekrachtigd bij besluit van 17 maart 1994 (Trb. 1994, 62), voor zover thans van belang, verleent elke Lid-Staat voor de activiteiten van op zijn grondgebied gevestigde Hongaarse vennootschappen en onderdanen een behandeling die niet minder gunstig is dan die welke aan zijn nationale vennootschappen en onderdanen wordt verleend.

Ingevolge artikel 44, vijfde lid, aanhef, onder a, sub i, van de Overeenkomst, voor zover thans van belang, wordt onder 'vestiging' voor onderdanen verstaan het recht op toegang tot en uitoefening van economische activiteiten anders dan in loondienst. De toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst strekt zich niet uit tot het zoeken naar of het aannemen van werk op de arbeidsmarkt van een andere partij en geeft evenmin recht op toegang tot de arbeidsmarkt van de andere partij. Het bepaalde in dit hoofdstuk is niet van toepassing op hen die niet uitsluitend zelfstandig zijn.

Ingevolge artikel 58, eerste lid, eerste zin, van de Overeenkomst, voor zover thans van belang, belet geen enkele bepaling van de Overeenkomst de partijen om hun wetten en voorschriften betreffende toelating en verblijf, de vestiging van natuurlijke personen en het verrichten van diensten toe te passen, mits dat niet op zodanige wijze geschiedt dat de voor een partij uit een specifieke bepaling van de Overeenkomst voortvloeiende voordelen teniet worden gedaan of beperkt.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (in de uitspraak van 10 januari 2003, in zaak no. 200205287/1 (JV 2003/131) moet uit het arrest van het van nr. C-257/99, (JV 2001/304) worden afgeleid dat het aan artikel 44, eerste lid, van de Overeenkomst ontleende recht van vestiging en de daaruit voortvloeiende rechten van toelating, verblijf en het verrichten van arbeid als zelfstandige niet absoluut zijn en dat de uitoefening ervan door de Lid-Statens op grond van artikel 58, eerste lid, van de Overeenkomst mag worden gereguleerd. Hieruit volgt dat de vreemdeling geen verblijfsrecht rechtstreeks aan de Overeenkomst ontleent, maar dat het overeenkomstig de bepalingen van nationaal recht door de minister op aanvraag kan worden verleend.

2.1.3. Appellante is, nadat haar een machtiging tot voorlopig verblijf was verleend, Nederland ingereisd en heeft op 2 oktober 2002 een aanvraag ingediend om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'het verrichten van arbeid als zelfstandige' te verlenen. Ingevolge artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 dient binnen zes maanden op deze verblijfsaanvraag te worden beslist. Nu appellante op 20 januari 2003, ruim drie en een halve maand na de aanvraag, de door haar gevraagde verblijfsvergunning is verleend, heeft de minister derhalve binnen de door de wet voorgeschreven termijn op de verblijfsaanvraag beslist. De rechtbank heeft terecht overwogen dat niet is gebleken dat de minister, door niet onverwijld op de verblijfsaanvraag te beslissen, onrechtmatig jegens appellante heeft gehandeld. Anders dan appellante stelt, biedt artikel 58, eerste lid, van de Overeenkomst noch de

jurisprudentie van het HvJEG aanknopingspunten voor het oordeel dat, na verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf in afwijking van de in artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 genoemde termijn, onverwijld op de verblijfsaanvraag moet worden beslist. Immers, dat is voldaan aan het vereiste van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, maakt niet dat daarmee ook is voldaan aan alle in de Nederlandse wetgeving gestelde voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning en het daaraan gekoppelde en aan de Overeenkomst ontleende recht om arbeid te verrichten als zelfstandige. Niet is gebleken dat door de procedure waarin is getoetst of aan alle voorwaarden van vergunningverlening is voldaan de effectiviteit van het aan artikel 44, eerste lid, van de Overeenkomst ontleende recht van vestiging en de daaruit voortvloeiende rechten van toelating, verblijf en het verrichten van arbeid als zelfstandige teniet wordt gedaan of op ontoelaatbare wijze is beperkt.

Het door appellante gevoerde betoog slaagt derhalve niet.

2.2. Appellante betoogt voorts dat de rechtbank ten onrechte is voorbijgegaan aan hetgeen in beroep naar voren is gebracht met betrekking tot vergoeding van de kosten van rechtsbijstand.

2.2.1. Dit betoog slaagt evenmin. Overwogen wordt dat de rechtbank hieraan kon voorbijgaan, nu, gelet op het vorenoverwogene, in de aangevallen uitspraak ten aanzien van de verblijfsaanvraag terecht is overwogen dat de minister niet onrechtmatig jegens appellante heeft gehandeld.

2.3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

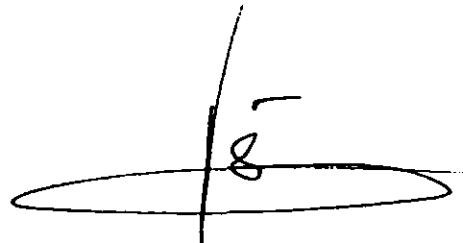
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2007

408

Verzonden: 30 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/5485

V-nr:

inzake: geboren op , van Hongaarse nationaliteit, wonende te
eiseres,
gemachtigde: mr. M. Tjebbes, advocaat te Amsterdam,
tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. drs. F. Mountassir, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 7 juli 2003 heeft eiseres bij de Visadienst/Immigratie- en Naturalisatiedienst een verzoek ingediend om vergoeding van de door haar geleden schade als gevolg van, naar gesteld, onrechtmatig handelen of nalaten van de Staat der Nederlanden. Bij besluit van 18 november 2004 heeft verweerder dit verzoek afgewezen. Bij bezwaarschrift van 14 december 2004 heeft eiseres tegen dit besluit bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn ingediend bij brief van 19 januari 2005 en aangevuld bij brief van 28 juli 2005. Op 29 juni 2005 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie van verweerder.

2. Verweerder heeft het bezwaar van 14 december 2004 bij besluit van 5 januari 2006 ongegrond verklaard.

3. Bij beroepsschrift van 30 januari 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 23 februari 2006. Op 13 maart 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 12 juni 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 juni 2006. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

5. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. De gemachtigde van eiseres heeft op 8 januari 2002 per fax bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Boedapest, Hongarije, ten behoeve van eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Eiseres heeft zich op 9 januari 2002 bij genoemde

AWB 06/5485

2

Nederlandse vertegenwoordiging in persoon gemeld. Op 6 maart 2002 is namens eiseres een bezwaarschrift ingediend tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag. Voorts heeft eiseres de voorzieningenrechter bij verzoekschrift van 6 maart 2002, zakelijk weergegeven, verzocht een zodanige voorziening te treffen dat aan eiseres de gevraagde mvv zal worden verleend opdat zij naar Nederland kan overkomen teneinde hier te lande een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen, althans te bepalen dat binnen één week op de mvv-aanvraag dient te worden beslist. Bij uitspraak van 17 juni 2002 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats dit verzoek afgewezen (AWB 02/16982). Op 9 september 2002 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken meegedeeld dat geen bezwaar bestaat tegen de afgifte van een mvv aan eiseres, waarna de mvv aan eiseres is verleend. Bij brief van 11 november 2002 heeft de gemachtigde van eiseres het bezwaar van 6 maart 2002 ingetrokken.

2. Eiseres is op 1 oktober 2002 Nederland ingereisd, waarna zij op 2 oktober 2002 een aanvraag heeft ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid als zelfstandige'. Op 20 januari 2003 is aan eiseres een verblijfsvergunning verleend, waarbij verweerder bij de vermelding van de beperking heeft toegevoegd: 'als zelfstandig prostituee'. Na bezwaar is deze toevoeging vervallen en heeft verweerder aan eiseres op 3 februari 2003 een verblijfsvergunning onder de beperking als gevraagd verleend.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Eiseres heeft in haar verzoek van 7 juli 2003 allereerst gesteld dat sprake is van door haar geleden schade als gevolg van het niet tijdig beslissen op haar aanvraag van 8 januari 2002 tot het verlenen van een mvv.

3. De rechtbank stelt vast dat de Minister van Buitenlandse Zaken bevoegd is, ingevolge het Souverein Besluit van 12 december 1813 (Stort. 1814, 4), tot het verlenen van een mvv en dat de mededeling van 9 september 2002, inhoudende dat geen bezwaar bestaat tegen afgifte van een mvv aan eiseres, en vervolgens de afgifte van de mvv, is gedaan door of namens de Minister van Buitenlandse Zaken. Eiseres betoogt dat zij - onder meer - schade heeft geleden vanwege het niet tijdig beslissen op haar mvv-aanvraag. Zoals volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer de uitspraak van 29 november 1996, AB 1997,66) heeft een bestuursorgaan de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing op een verzoek om vergoeding van schade, voor zover het schade betreft tengevolge van de onrechtmatige uitoefening van een aan het publiekrecht ontleende bevoegdheid. Op het verzoek om vergoeding van de door eiseres geleden schade als gevolg van, naar gesteld, onrechtmatig handelen of nalaten van de Staat der Nederlanden ten aanzien van de mvv-verlening, had beslist moeten worden door de Minister van Buitenlandse Zaken en niet, zoals thans is gebeurd, door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Deze is immers niet bevoegd tot de afgifte van een mvv.

4. Omdat verweerder niet bevoegd is tot het verlenen van een mvv had verweerder het bezwaar tegen het afwijzen van een verzoek om schadevergoeding op grond van het niet tijdig verstrekken van een mvv, niet-ontvankelijk moeten verklaren. De rechtbank zal het bestreden besluit op dit onderdeel vernietigen en met gebruikmaking van haar bevoegdheid ingevolge artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak voorzien. De rechtbank zal het bezwaar tegen de afwijzing van schadevergoeding wegens het niet tijdig verlenen van een mvv niet-ontvankelijk verklaren en bepalen dat haar uitspraak op dit onderdeel in de plaats komt van het vernietigde deel van het bestreden besluit.

5. Voorts heeft eiseres, gezien het beroepschrift en het verhandelde ter zitting, betoogd dat ook met het beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning, die is ingediend op 2 oktober 2002, te lang

AWB 06/5485

3

is gewacht. Zij heeft daartoe aangevoerd dat uit de uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof van Justitie) van 20 november 1999 inzake Jany (C-268/99, JV 2002/2) en van 27 september 2001 inzake : (C-257/99, AB 2001/402) volgt dat, indien reeds is getoetst aan de materiële voorwaarden voor toelating en is besloten tot afgifte van een mvv, de uitoefening van de beroepswerkzaamheden van de betreffende onderdaan niet nog eens afhankelijk mag worden gesteld van de afgifte van een verblijfsvergunning of ander document. Dat in het geval van eiseres pas is beslist na drie en een halve maand is dan ook in strijd met het communautaire recht. Gelet op de strekking van de Europa-overeenkomsten bedraagt de beslistermijn voor verweerder, indien reeds is gebleken dat aan alle aan de gevraagde vergunning gestelde materiële voorwaarden is voldaan, nul dagen. Door de te late afgifte van de verblijfsvergunning heeft eiseres in deze periode niet kunnen werken en is zij derhalve inkomsten misgelopen. Tevens meent eiseres dat zij aanspraak kan maken op vergoeding van (een deel van) de kosten van rechtsbijstand. Die vergoeding dient volgens eiseres hoger te zijn dan op grond van de Awb juncto het Besluit Proceskosten Bestuursrecht kan worden toegekend, omdat sprake is van een zeer grove schending van het gemeenschapsrecht door verweerder.

6. Verweerder heeft in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het primaire besluit, gesteld dat eiseres op grond van het gestelde te lang uitblijven van de gevraagde verblijfsvergunning niet in aanmerking komt voor de gevraagde schadevergoeding. De beslissing om eiseres de gevraagde verblijfsvergunning te verlenen, is genomen binnen de wettelijke beslistermijn van zes maanden. Gelet hierop is geen sprake van toerekenbaar onrechtmatig overheidshandelen, zoals door eiseres gesteld. Derhalve wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

De rechtbank overweegt als volgt.

7. Ten tijde van het bestreden besluit gold - voor zover thans van belang - het navolgende. Ingevolge artikel 44, derde lid, van de Europa-Overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun Lid-Staten enerzijds en de Republiek Hongarije anderzijds (PB nr. L347, verder te noemen: de Overeenkomst), verleent elke lid-staat vanaf de inwerkingtreding van deze overeenkomst voor de vestiging van Hongaarse vennootschappen en onderdanen in de zin van artikel 48 van de Overeenkomst een behandeling die niet minder gunstig is dan die welke aan de eigen vennootschappen en onderdanen wordt verleend en voor de activiteiten van op zijn grondgebied gevestigde Hongaarse vennootschappen en onderdanen een behandeling die niet minder gunstig is dan die welke aan de eigen vennootschappen en onderdanen wordt verleend. Uit artikel 58, eerste lid, van de Overeenkomst volgt dat de Lidstaten hun wetten en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende - onder meer - toelating en verblijf mogen toepassen mits zij dat niet op een zodanige wijze doen dat de uit de Overeenkomst voortvloeiende voordelen teniet worden gedaan of beperkt.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie (onder meer de uitspraak van 27 september 2001, C-257/99, AB 2001, 402) kan worden afgeleid dat verweerder geen maatregelen mag opwerpen aan vreemdelingen afkomstig uit een land waarmee een associatieovereenkomst is gesloten, die de verleende rechten zouden aantasten door de uitoefening van die rechten onmogelijk of buitengewoon moeilijk te maken.

8. De behandeling van de aanvraag van eiseres heeft geduurd van 2 oktober 2002 tot 20 januari 2003, derhalve ruim drie en een halve maand. De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder jegens eiseres onrechtmatig heeft gehandeld door niet onverwijld, althans eerst na drie en een halve maand te beslissen op haar aanvraag. Zij beantwoordt deze vraag ontkennend. Ingevolge artikel 25, eerste lid, van de Vw 2000 dient verweerder binnen zes maanden te beslissen op een aanvraag. In geval van eiseres is beslist na drie en een halve maand. Naar het oordeel van de rechtbank biedt de jurisprudentie van het Hof van Justitie, anders dan eiseres betoogt, geen aanknopingspunten voor het oordeel dat indien bij een voorafgaande toets reeds is gebleken dat aan alle aan de gevraagde vergunning gestelde materiële voorwaarden is voldaan, in dat geval onverwijld dient te worden beslist op de aanvraag om een verblijfsvergunning. Evenmin kan uit de jurisprudentie van het Hof

AWB 06/5485

4

van Justitie worden afgeleid dat de termijn waarbinnen op de aanvraag van eiseres is beslist, in strijd is met het communautaire recht of anderszins onredelijk is. Nu ook overigens niet valt in te zien op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat verweerder in een situatie als de onderhavige ondanks inachtneming van de wettelijke beslisttermijnen toch onrechtmatig jegens eiseres heeft gehandeld, kan deze beroepsgrond niet slagen. Het bestreden besluit kan in zoverre de rechterlijke toets doorstaan.

9. Gelet op hetgeen is overwogen in rechtsoverweging III.3 en 4 ziet de rechtbank aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

10. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht.

AWB 06/5485

5

IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit, voor zover het is gericht tegen de in bezwaar gehandhaafde weigering eiseres schadevergoeding toe te kennen vanwege het - naar gesteld - niet-tijdig beslissen op haar mvv-aanvraag;
3. verklaart het bezwaar, voor zover het is gericht tegen de weigering eiseres schadevergoeding toe te kennen vanwege het - naar gesteld - niet-tijdig beslissen op haar mvv-aanvraag, niet-ontvankelijk en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde deel van het bestreden besluit;
4. laat het besluit voor het overige in stand;
5. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiseres;
6. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht ad € 138,- (zegge: honderd achtendertig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 30 november 2006 door mr. J.P. Smit, voorzitter, mrs. W.J. van Bennekom en A.M.L. Broekhuijsen-Molenaar, rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.E. Kolk, griffier, en bekend gemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: 04 DEC 2006

Conc: MK

Coll:

D: B

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Kopie per telefax: 070 365 1380

Aantekenen met handtekening retour

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

21-C

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2 JAN 2007	
ZAAKNR.	5917
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr Carl Everaert
mr Ted L. Badoux
mr Michiel Tjebbes
mr Hans Jager
mr Gert Jan K. van Andel
mr Jelle Kroes
mr Marcel Reurs
mr Stans Goudsmit
mr Vera Kldjan
mr Peggy Franssen
mr Sevil Karadağ
mr Bas Hoepelman
mr Stephan Roelofs
mr Hermie de Voer
mr Francetta Schoe
mr Sander Groen
Onno Bijker, kantoormanager

Amsterdam, 2 januari 2007
Kenmerk: / advies - MT04098 / MT cgt

Hogerberoepschrift

Betreft : geboren op van Hongaarse nationaliteit, wonende te Hoofddorp

Gemachtigde : mr Michiel Tjebbes

Inzake : de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zittinghoudende te Amsterdam van 30 november 2006, verzonden op 4 december 2006, waarbij het namens ingestelde beroep gegrond werd verklaard, doch het besluit van verweerder in stand werd gelaten voorzover betrekking hebbende op door geleden schade als gevolg van het niet tijdig beslissen op haar aanvraag om een verblijfsvergunning.

Verweerder : De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te Den Haag

Nummer IND : 0005034003, V nr 1510059389

Toevoeging : geen toevoeging

Gaarne griffierecht verrekenen met rekening courant

- Hierbij stelt mr Michiel Tjebbes, advocaat te Amsterdam, namens hoger beroep in tegen de bovenvermelde uitspraak, waarvan een kopie aan dit beroepschrift in hoger beroep wordt gehecht. Mr. Michiel Tjebbes treedt in deze zaak voor op als gemachtigde. Mr Michiel Tjebbes verklaart hierbij door bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep, en om terzake voor haar als haar gemachtigde op te treden. kiest voor deze zaak domicilie aan het onderstaande kantooradres.

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het hoger beroep

2. Het hoger beroep is tijdig ingesteld. De termijn waarbinnen het hoger beroep diende te worden ingesteld, eindigde op 1 januari 2007. Ingevolge het bepaalde in de artikelen 1 en 3 van de Algemene termijnenwet, wordt die termijn verlengd tot 2 januari 2007.

Procesverloop

Verwezen wordt naar het overzicht dat door de rechtbank wordt gegeven in de bestreden uitspraak.

3. Appellante kan zich verenigen met hetgeen de rechtbank heeft overwogen met betrekking tot het bestreden besluit van verweerder, voorzover betreffende het niet tijdig beslissen op haar mvv-aanvraag. Inderdaad was terzake de daaruit voortvloeiende schade niet verweerder maar de Minister van Buitenlandse Zaken / het Hoofd van de Visadienst bevoegd. Het hoger beroep richt zich dan ook nadrukkelijk niet op hetgeen de rechtbank heeft beslist onder 2. en 3. in het dictum.
4. Appellant kan zich evenwel niet met de uitspraak van 30 november 2006 verenigen voorzover daarbij het bestreden besluit in stand is gelaten met betrekking tot de schade voortvloeiende uit het niet tijdig beslissen door verweerder op de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning en – daarmee – de weigering om appellante aanstonds in staat te stellen de zelfstandige arbeid te verrichten waarvoor zij, door verlening van de mvv, was toegelaten, en voert daartegen de navolgende grieven aan:
5. **GRIEF 1.**
Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen (onder 8.) dat de Minister niet onrechtmatig heeft gehandeld door niet onverwijld, althans eerst na drie en een halve maand te beslissen op haar aanvraag.

GRIEF 2.

Ten onrechte heeft de rechtbank voorts overwogen (eveneens onder 8): *Nu ook overigens niet valt in te zien op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat verweerder in een situatie als de onderhavige ondanks inachtneming van de wettelijke beslistermijnen toch onrechtmatig jegens eiseres heeft gehandeld, kan deze beroepsgrond niet slagen.*

6. **toelichting**

Deze grieven kunnen gezamenlijk worden besproken en toegelicht.

Zoals in eerste instantie, en ook reeds in bezwaar, is aangevoerd heeft het Hof van Justitie van de EG (HvJEG) in zijn uitspraak van 27 september 2001 inzake (C-257/99, AB 2001 402, RV 2001, 91) onder 64 overwogen (m.b.t. de Associatieovereenkomst EG/Tsjechië die inhoudelijk gelijklopend is

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

aan de Associatieovereenkomst met Hongarije):

Indien in het kader van dit stelsel van voorafgaande controle blijkt, dat een Tsjechisch onderdaan die een behoorlijk voorafgaand verzoek om een inreisvergunning heeft ingediend, voldoet aan de ter zake gestelde materiële vereisten van de vreemdelingenwetgeving van de lidstaat van ontvangst, brengt de naleving van de in artikel 59, lid 1, van de associatieovereenkomst geformuleerde voorwaarde de verplichting mee voor de bevoegde nationale autoriteiten, hem het recht toe te kennen zich als zelfstandige te vestigen en hem daartoe een inreis- en verblijfsvergunning te verlenen.

Het Hof heeft in de eveneens op 27 september 2001 gewezen arresten in de zaken (C-235/99; JV 2001, 305 r.o. 74) en (C63/99 r.o. 69) hetzelfde overwogen.

In het arrest van 16 november 2004 (C-327/02 RV 2004, 94) heeft het Hof onder meer overwogen (r.o. 26-27):

- Bovendien moet worden opgemerkt dat de procedureregels voor de verstrekking van een dergelijke machtiging tot voorlopig verblijf op hun beurt moeten waarborgen, dat de uitoefening van het door de associatieovereenkomsten verleende recht van vestiging niet onmogelijk of buitengewoon moeilijk wordt gemaakt.
- Uit een en ander volgt onder meer dat de op dergelijke machtigingen tot voorlopig verblijf toepasselijke regeling moet berusten op gemakkelijk toegankelijke procedureregels, die de betrokkenen waarborgen dat hun aanvraag binnen een redelijke termijn objectief zal worden behandeld en waarbij evenuele weigeringen bovendien in het kader van een beroep in rechte kunnen worden betwist.

Het is in het licht van deze jurisprudentie en de daarin gegeven uitleg van de Europa-overeenkomsten, onbestaanbaar dat iemand die op 8 januari 2002 een aanvraag heeft ingediend om verlening van een mvv, na verlening van die mvv door de Nederlandse diplomatieke vertegenwoordiging in Hongarije op of omstreeks 15 september 2002, en een vervolgens op 2 oktober 2002 ingediende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning (vergunning tot verblijf) eerst nadat die verblijfsvergunning op 20 januari 2003 was afgegeven, de gelegenheid wordt geboden om de zelfstandige arbeid te verrichten, waarop haar aan de met haar land gesloten Europa-overeenkomst rechtstreeks ontleende aanspraken, haar het recht verschafte.

Voorafgaande controle op nakoming van de nationale voorwaarden voor toelating in de vorm van een mvv-vereiste, is geoorloofd, maar ten eerste dienen de daarop betrekking hebbende procedureregels gemakkelijk toegankelijk te zijn (een vraag die in het kader van het onderhavige hoger beroep buiten beschouwing moet blijven), en ten tweede zal de betrokken onderdaan van een der (voormalige) MOE landen waarmee een Associatieovereenkomst is gesloten, na verlening van die mvv niet nog eens gedurende geruime tijd aan het lijntje kunnen worden gehouden voordat hij / zij aan de slag kan.

Dat is niet alleen onverenigbaar met hetgeen in de geciteerde rechtsoverwegingen expliciet heeft bepaald, maar druist ook in tegen de strekking van de Europa-overeenkomsten die immers inhoudt dat de uitoefening van de daaraan ontleende rechten niet onmogelijk of uiterst moeilijk mag worden gemaakt. Het

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

hanteren van een in de nationale wetgeving vastgelegde beslistermijn van ten hoogste zes maanden (welke termijn zelfs met nogmaals zes maanden kan worden verlengd), moet in strijd worden geacht met dat uitgangspunt. De zelfstandige ondernemer die, nadat hem een mvv is verleend, na de datum waarop daarop aansluitend een verblijfsvergunning is aangevraagd, nog eens vele maanden zou moeten wachten voordat hij een begin kan maken met zijn beroeps- of bedrijfsactiviteiten, kan zijn onderneming wel sluiten.

Een en ander klemt temeer, nu verweerder ook niet op andere wijze bereid is gebleken om de betrokken MOE onderdanen in de gelegenheid te stellen om voorafgaande aan de aan de beslissing op de gevraagde verblijfsvergunning, zich *als zelfstandige te vestigen* en de zelfstandige arbeid te verrichten, waarvoor aan hen een mvv werd verleend. Weliswaar verweerder er uiteindelijk in de loop van 2004 en onder druk van uitspraken van de Voorzieningenrechter, in vergelijkbare situaties (betrekking hebbende op Roemeense en Bulgaarse onderdanen) toe over gegaan om in voorkomende gevallen een verklaring af te geven als bedoeld in artikel 9, eerste lid, Vw, waarin vermeld werd dat het de betrokkene was toegestaan om vooruitlopende op de beslissing op de aanvraag om een verblijfsvergunning, zelfstandige arbeid te verrichten overeenkomstig de betreffende Europaovereenkomst (zie daaromtrent hetgeen is aangevoerd onder 9. in het aanvullend beroepsschrift), maar ten tijde van de aanvraag van appellante was verweerder nog niet bereid tot afgifte van zo'n verklaring. Bovendien heeft verweerder intussen, blijkens de als bijlage 2. bij dit hoger beroepsschrift gevoegde brief van 3 november 2006 kenbaar gemaakt dat het de betrokkenen *niet* is toegestaan om zelfstandige arbeid te verrichten voordat zij over een voor dat doel afgegeven verblijfsvergunning beschikken en dat daarom ook geen verklaringen gelijk voormeld meer worden afgegeven. Verweerder beroept zich voor dit standpunt op hetgeen uw Afdeling in haar uitspraak van 10 januari 2003 (bedoeld zal zijn de uitspraak met nr. 200302837/01 opgenomen in JV 2003, 331) heeft overwogen. Ten onrechte overigens, nu die uitspraak op een geheel andere situatie betrekking had.

7. Naar het oordeel van appellante is er geen redelijke twijfel mogelijk met betrekking tot hetgeen het Hof bedoeld kan hebben in de genoemde rechtsoverwegingen in de arresten van 27 september 2001. Het Hof kan met de daarin genoemde verplichting om in de gegeven omstandigheden aan de betrokkenen het recht toe te kennen zich *als zelfstandige te vestigen* en hem daartoe een inreis- en verblijfsvergunning te verlenen, redelijkerwijs niet geacht worden bedoeld te hebben, dat met de afgifte van die verblijfsvergunning en dat recht zich *als zelfstandige te vestigen* tot zes maanden of langer zou kunnen worden gewacht.

Voorzover daar niettemin wel aan getwijfeld zou kunnen worden, is uw Afdeling naar het oordeel van appellante gehouden om die vraag prejudicieel aan het HvJEG voor te leggen.

Aan het Hof zal dan kunnen worden gevraagd of de termijn van zes maanden bedoeld in artikel 25 Vw, verenigbaar is met de (inmiddels geëindigde) Europaovereenkomsten, mede gelet op de voornoemde, daaraan in de geciteerde rechtsoverweging 64 in het arrest gegeven uitleg, er van uitgaande dat het de betrokken onderdanen die aan die overeenkomsten rechten konden ontleenen, niet was toegestaan zich *als zelfstandige te vestigen* en als zodanig economische activiteiten te ontplooiën, voordat op hun aanvraag om

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

verlening van een verblijfsvergunning (vergunning tot verblijf) was beslist, nadat aan hen een machtiging tot voorlopig verblijf was verleend.

8. GRIEF 3

Ten onrechte heeft de rechtbank heeft niet beslist en dienaangaande ook in het geheel niets overwogen, met betrekking tot de derde schadepost op vergoeding waarvan door appellante aanspraak is gemaakt: die van de kosten van rechtsbijstand, overeenkomstig de daarop betrekking hebbende opgave en (nadere) onderbouwing, zoals weergegeven in het aanvullend beroepschrift onder 13. tot en met 17.

9. Toelichting

Appellante realiseert zich dat de rechtbank aan dat onderdeel van de schade niet is toegekomen, nu immers is overwogen dat geen schade is geleden althans, voorzover betreft het niet tijdig beslissen op de mvv-aanvraag, daaromtrent niet naar aanleiding van het beroep kon worden beslist.

Niettemin had de rechtbank zich althans dienen uit te laten over deze aanspraken. Hetgeen daaromtrent in het aanvullend beroepschrift is aangevoerd kan als hier herhaald en ingelast worden beschouwd.

Mocht het hoger beroep gegrond worden verklaard, dan zal hetgeen met betrekking tot die schade is aangevoerd na terugverwijzing alsnog door de rechtbank kunnen én moeten worden beoordeeld.

Op voormelde gronden

concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak, voorzover betreft hetgeen daarbij in het dictum onder 4. is beslist, met bepaling in zoverre dat het beroep gegrond is, met vernietiging van het besluit van verweerder van 5 januari 2006 en met terugverwijzing van de zaak naar de rechtbank opdat deze alsnog met betrekking tot de vergoeding van schade terzake het niet tijdig beslissen op de aanvraag om een verblijfsvergunning althans het anderszins onrechtmatige handelen jegens appellante door haar het recht om zich als zelfstandige te vestigen en de beoogde zelfstandige beroepsactiviteiten te verrichten, vooruitlopende op te beslissing op haar aanvraag, te ontspreken.

Afschrift dezes zend ik aan verweerder.

Michiël Tjebbes
Gemachtigde

Bijlagen:

1. Kopie uitspraak Rechtbank zp Amsterdam van 30 november 2006, verzonden op 4 december 2006
2. Kopie van een brief van verweerder d.d. 3 november 2006 aan de gemachtigde in deze zaak.